

po Marice

svědectví o lásce,
smrti a naději



nastole

ODRAZIT SE — JIŘÍ KUČA — DARINA KŘIVÁNKOVÁ

Po Marice

Svědectví o lásce, smrti a naději

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.ivysehrad.cz
www.knihynastole.cz



Darina Křivánková / Jiří Kuča
Po Marice – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2026

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.


ALBATROS MEDIA

Po Marice

Po Marice

Svědectví o lásce, smrti a naději



Jiří Kuča

Darina Křivánková



© Jiří Kuča, 2026

© Darina Křivánková, 2026

ISBN tištěné verze 978-80-7448-697-5

ISBN e-knihy 978-80-7448-758-3 (1. zveřejnění, 2026) (ePDF)

ISBN e-knihy 978-80-7448-762-0 (1. zveřejnění, 2026) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-7448-763-7 (1. zveřejnění, 2026) (mobi)

**„Vím, že máme toho nejlepšího strážného anděla.
Budeme se snažit, abys s námi neměla moc práce.“**

„Ahoj miláčkové,
jen jsem vám chtěl dát vědět, že Marička dnes v noci zemřela. Pohřeb bude teď v pátek.“

Tuhle zprávu napsal Jirka 6. července 2025 do skupinového chatu party přátel, která si říká Gastrokroužek. Nepřišla jako blesk z čistého nebe, i když přišla příliš brzo. Někteří více, jiní o něco méně tušili, že se Marice nedaří dobře, že se její stav v posledních týdnech zhoršil. Ale jak vážné to je, si nikdo nechtěl ani představovat. Marika měla rakovinu. Žila s ní 495 dní.

V pátek 11. července před osmou ráno bylo ještě chladno, ale pomalu vysvítající slunce slibovalo hezký prázdninový den, na jaký se za normálních okolností těšíte. Prostranství před smuteční síní znojemského hřbitova se postupně zaplňovalo, až se zaplnilo docela. Rodina, přátelé, kamarádi, známí... Lidé se tiše zdravili lehkým pokynutím hlavy, tlumeným úsměvem, někteří se účastně objali, podali si ruce. Skoro nikdo nepřišel v černé. Jirka měl zarudlé oči od pláče a nevyspání, působil pohuble, smířeně, důstojně a vyrovnaně. Uvnitř ale zdaleka vyrovnaný nebyl. Tou dobou měl za sebou zařizování pohřbu své ženy, a také rozhovor se starším synkem, sedmiletým Bertíkem, o tom, že maminka už tu není, ale nikam neodešla, zůstala tady všude kolem, aby je spolu s menším bráškou Eliotem pořád doprovázela.

Teď bylo třeba doprovodit Mariku, nejmilejší holku, co jsme znali. Smuteční síň se zaplnila, sotva se všichni namačkali dovnitř. Květiny během chvíle vytvořily před katafalkem křehkou a voňavou hradbu. Samé krásné kytice většinou z lučního kvítí. Marika kytiky milovala, vždycky měla doma nějaké ve váze. „Domov je díky květinám útulnější,“ říkala. Teď jich dostala nepočítaně.

„Come up to meet you, tell ya I'm sorry, You don't know how lovely you are...“ Stejná písnička od Coldplay hrála Marice s Jirkou na svatbě. Teď se v jejím pomalém rytmu střídají fotografie krásné mladé ženy s dlouhými černými vlasy... bez vlasů... s účesem na krátko. S manželem, s dětmi. Všude se směje. Marika se smála hodně a často.



Nemůžeš mě milovat, jsi tak maximálně zamilovaný

Poprvé se Jirka s Marikou viděli na střední škole, bylo jim šestnáct. Psal se rok 2004 a oba byli ve druháku na Střední průmyslové škole textilní v Jihlavě. Jirka tam studoval obchod a marketing, Marika návrhářství. Na školu chodilo asi čtyři sta holek a jen pár kluků. Jirka byl ve velmi výhodné pozici, která nahrávala jeho přirozenému temperamentu.

„V prváku jsem chodil asi s šesti holkama, pár jich bylo i z Maričiny třídy. Myslím, že jsem byl zrovna čerstvě po rozchodu. Všiml jsem si Mariky, jak sedí v jídelně. Sehnal jsem si její telefonní číslo a začal jí psát. Chtěl jsem ji pozvat na kafe. Ona samozřejmě nechtěla, protože jsem chodil i s jejími kamarádkami, nejspíš jsem neměl nejlepší pověst. Později mi Marika řekla, že jsem jí pořád vypisoval a k ničemu se neměl. Asi jsem měl obavu z potenciálního odmítnutí. Ale nakonec jsme na to kafe přece jen šli. Byl jsem samozřejmě vtipnej, a taky vysokoje, kudrnatěj blondák, na škole jsem byl za modela, ale Marice to bylo úplně jedno. Bylo to pro mě moc příjemné vystřízlivění, že si ze mě hned nesedla

na zadek. Bylo jasné, že tahle holka ví, co chce, že je úplně svoje, autentická.

Asi po třech týdnech jsem Marice řekl, že ji miluju. Ona mi na to řekla, že jsem se zbláznil, že to po třech týdnech přeci nemůžu vědět. Že maximálně můžu být zamilovaný, ale milovat ji rozhodně nemůžu. Půl roku jsem se rozhoupával k prvnímu sexu, snažil jsem se být opatrný, nechtěl jsem tlačit na pilu. Marika mi pak řekla, že už po měsíci brala antikoncepci, protože čekala, že něco bude.

Chvilku nám trvalo, než jsme našli společné tempo, já se snažil zpomalit, abych s ní držel volnější krok, a asi jsem v tomhle ohledu zpomalil moc. Ona zase oproti své nátuře výrazně zrychlila. Šli jsme si naproti. Tohle nám zůstalo celou dobu, vždycky jsme měli dostatek dobré vůle na to ujít kus cesty směrem k tomu druhému. Já byl z podstaty raubíř, dost divoký a svobodomyšlný, do všeho jsem šel po hlavě, ona byla klidná, uzemněná, rozvázná, dost přemýšlela, než se do něčeho pustila. Pak už to ale jelo.

Hodně jsme chodili za školu, abychom byli spolu. Marice se docela zhoršil studijní průměr. A hodně jsme spolu mluvili. O všem možném, nejen co se zrovna stalo a co kdo zažil, ale i jak se cítí, co si myslí, co prožívá uvnitř. A to mi dělalo problém, dlouho mi trvalo, než jsem se dokázal otevřít. Všechny skutečné emoce jsem schovával za humor a srandičky, zavíral jsem si je v sobě. Měl jsem pocit, že si všechno vyřeším sám a nepotřebuju k tomu nikoho dalšího. Tohle Marika nechápala a snažila se mě přimět mluvit úplně o všem. Pak mi došlo, že když se svěřím, nesmírně se mi uleví. Zpětně vidím, že jsem v dětství zažíval spoustu věcí, které bych rád s někým sdílel, ale nevěděl jsem, jak na to.“



Měl jsem každou chvíli něco zlomeného

Když byl Jirka ve třetí třídě a jeho mladší brácha Lukáš v první, jejich rodiče se rozvedli.

„Vybavuju si, že v té době už s námi táta nebyl. Dost mi chyběl někdo, ke komu bych vzhlížel. S tátou jsme pak někam vyráželi párkrát do roka, vyblbli jsme se a pak se zas vrátili do reality. Táta k nám přistupoval jako typický sváteční rodič: všechno nám dovolil, neměli jsme žádné limity, jako pubertáci jsme si během těch pár dnů mohli dát pivo, jít spát, kdy jsme chtěli, dělat si, co jsme chtěli. Jako klukovi mi to tehdy připadalo skvělé, jako tátovi mi to dneska přijde naprosto příšerné. Moc dobře si uvědomuju, jak to komplikovalo výchovu mámě, která se nám snažila nastavit nějaké rozumné hranice. Ale tohle vám dojde až s odstupem.

Úplný opak byl pak otčím, mámin partner, který byl velice přísný, což nás samozřejmě štválo, ale nastavilo nám to nějaké normy a zásadně nás to formovalo. Žili jsme mezi těmito dvěma extrémly, ani v jednom nebyla přirozená otcovská láska.

Všechno to vyvažovala máma Marcela. Máma je skvělá. Je to Ivica. Vždycky byla přísná, ale spravedlivá. A milující. Zpětně dost vnímám, že když jsme byli malí, musela samu sebe hodně upozadit. Až s velkým odstupem – a díky Marice – jsem si uvědomil, jak je role mámy nevděčná. Máma se stará, řeší problémy, snaží se, aby rodina fungovala, abychom byli nakrmení, oblečení... Všechny ty stovky drobností, které je třeba každý den udělat, a nikdo je vlastně nevidí nebo je považuje za samozřejmé. A já byl navíc hodně divoké dítě, nijak jsem jí to neusnadňoval. Každou chvíli jsem měl něco zlomeného, rozbitou hlavu nebo aspoň boule, modřiny a odřeniny. Neměl jsem vůbec pud sebezáchovy. Když teď vidím stejně divokého Eliota, konečně mi dochází, jak náročné je pro rodiče vychovávat takovou neřízenou střelu. Po letech jsem se mámě omluvil za to, jaký jsem byl.

Těch dětských průšvihů bylo víc. Na základce bylo období, kdy mě děti ve škole šikanovaly. Vybavuju si, jak jsem doma našel někde ležet padésátiakorunu, tak jsem si ji vzal a nakoupil bonbóny, abych spolužáky uplatil. Zabralo to. Tak jsem pak doma občas vzal nějaké peníze a pokračoval s uplácením, třeba jsem pozval spolužáky do Mekáče. Samozřejmě se na to přišlo. Tehdy jsem doma nejen kradl, ale i lhal, což máma těžce nesla. Ale nedokázal jsem říct, proč jsem to dělal, proč jsem bral peníze. Nedokázal jsem se svěřit s tím, že mě děti šikanovaly. Takovou situaci jsem jako malý neznal, podobné věci se doma prostě neřešily, nikdo se neptal a nikdo se nesvěřoval. Sám jsem s tím problémem nedokázal přijít, řešil jsem ho svou dětskou logikou a úplně špatně. Otevřít problém a svěřit se s ním mě naučila až Marika. I kvůli téhle zkušenosti z dětství máme dneska s mými kluky naprosto otevřený vztah. Nikdo nesmí mít obavu s čímkoli přijít a svěřit se.“



Najednou jsme do sebe naráželi

Po maturitě chtěl Jirka vypadnout z domova, moc neřešil, co bude studovat, hlavně aby to bylo daleko. Marika si tehdy dala přihlášku na Technickou univerzitu v Liberci, chtěla pokračovat ve studiu oděvního návrhářství. Ale vlastně to pro ni nebyla priorita, chtěla jít tam, kam půjde Jirka.

„Už tehdy nám dvěma věřila. Do Liberce se nakonec nedostala, ale mě vzali na Univerzitu Tomáše Bati ve Zlíně na anglickou filologii. Hlásil jsem se tam jen ze vzdoru vůči nevlastnímu otci, schválně jsem si vybral obor úplně mimo jeho záběr, i když jsem věděl, že je to nesmysl. Každopádně jsme oba s Marikou odešli do Zlína. Já nastoupil na školu a Marika začala pracovat u Bati. Původně chtěla do prodejny, ale vybrali si ji, aby pomáhala s výběrem kolekcí. Postupně začala dělat samostatnou nákupčí dětské obuvi a kabelek, měla vkus a cit.

Doma jsem se bál zeptat, jestli spolu můžeme s Marikou bydlet. Marika mě k tomu musela dostrkat, abychom to měli posvěcené i od mé rodiny. Takže jsme se přestěhovali do Zlína do garsonky. Bylo nám de-

vatenáct. A hned jsme narazili. Marika měla v práci jasný režim od devíti do pěti, já na vejšce neměl režim vůbec žádný. Viděli jsme se pár hodin denně a dost na sebe naráželi. Pořád jsem byl ten bezprostřední kluk, samá srandička, minimální zodpovědnost.

I proto mi uniklo, že si zaděláváme na problém tak velký, až jsme se málem rozešli. Marika tehdy často jezdila na služební cesty a po jedné takové cestě na Slovensko se vrátila tak trochu jiná. Neustále vysedávala u počítače a psala e-maily. Všiml jsem si tehdy, že se jí při tom obvykle změnil výraz ve tváři. Ukázalo se, že tam někoho potkala. Číšníka, který se o ně staral. Věnoval se Marice tolik, že to na ni udělalo dojem. Problém byl v tom, že doma tuhle pozornost necítila. Mluvili jsme o tom, co se stalo, Marika byla taková, chtěla o problémech mluvit, jakkoli to bylo nepříjemné.

Tehdy jsem jí řekl, že je na ní, jak se rozhodne. Že jí přeju, aby byla šťastná, ať už to bude se mnou, nebo s někým jiným. Tak jednoduše jsem to vnímal. Tehdy to byl první velký zatěžkávací test, kterým jsme prošli, a vyžádal si první velké kompromisy. Oba jsme museli jít tomu druhému naproti. Bylo třeba nastavit si nějaká pravidla, podle kterých budeme moct společně žít, aby nám bylo oběma dobře.

Nicméně za rok a půl bylo třeba řešit jiný problém, protože mě vyhodili ze školy. A zase jsem neměl odvalu říct to doma, tedy mámě. Našel jsem si práci a hned si podal přihlášku na jiný obor, tentokrát na veřejnou správu, abych přišel domů s tím, že už mám řešení.“



Zlato, co se děje?

Někdy v té době začaly Jirkovy zdravotní problémy. Zhubnul asi patnáct kilo, neustále ho trápil bolavý žaludek. Přistupoval k tomu se zodpovědností tehdy jemu vlastní, tedy žádnou. Marika ho přesto dostrkala k doktorovi, tam se ale na nic nepřišlo. Problémy, které mu velmi komplikovaly život, trvaly osm let.

„Celou tu dobu jsem se s tím snažil žít a bojoval s tím, aniž bych věděl, co mi vlastně je. Chodil jsem na záchod i patnáctkrát denně, neustále jsem měl křeče v břiše, často horečky, zimnice, nafouklé břicho. Během jednoho večera mě to přepadlo třeba šestkrát. Na pohotovosti se vždycky zeptali, co jsem jedl, a ať to bylo cokoli, vždycky to byla dietní chyba, na kterou se to svedlo. Těch osm let to bylo sakra těžké. Ale Marice to nedalo, pořád se snažila něco vymyslet a nakonec – to už jsme bydleli v Praze – mě objednala na jednu kliniku. Tam mě konečně pořádně vyšetřili a dozvěděl jsem se, že mám Crohnovu nemoc. Tak jsem řekl: „Ok, tak co mi na to dáte?“ A Marika se rozbřečela, protože ona

už věděla, že to je docela průšvih, zajímala se, načetla si informace. A já na ni koukal jak Hurvínek a říkám: „Zlato, co se děje?“

Co se děje, mi došlo celkem brzo, protože jsem šel hned na operaci. Původní plán byl, že mi vezmou asi deset centimetrů střeva, nakonec to bylo něco přes půl metru. Tehdy jsem dostal první opravdu velkou facku, úplně mi to změnilo život. Měl jsem doopravdy strach. Ale nebyl jsem na to sám, Marika za mnou jezdila do nemocnice každé ráno a večer.“

Crohnova nemoc je autoimunitní onemocnění, spouštěčem je obvykle stres a také špatná životospráva, málo spánku... Což Jirka během studií velmi poctivě plnil. Roli hrály i rodinné predispozice. Až později zjistil, že v rodině trpí několik příbuzných záněty střev. Nemoc má tři stádia, první stádium obnáší léčbu, ve druhém přichází na řadu operace, ve třetím skončíte „s pytlíkem na boku“. Jirka měl Crohnovu nemoc ve druhém stádiu.

„Kromě kusu střeva jsem taky přišel o možnost jíst spoustu potravin, takže žádný lepek, laktóza, ovoce, zelenina, cukry... To byla další facka. Dostal jsem jen seznam toho, co nesmím, ale žádnou radu, jak jíst, aby život alespoň za něco stál. I proto jsme pak s Marikou udělali kuchařku. Vymýšleli jsme jídla, která budou dobře chutnat a zároveň budou alespoň částečně splňovat přísná omezení, která si Crohnova nemoc žádá. Takže Marice vděčím za to, že jsem se z toho jakž takž dostal. Dneska už mám problémy jen s laktózou, jinak si můžu v rozumné míře dát skoro všechno.“